

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **J. O.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,** poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2009, čj. OAM-416-3/SŘ-2009, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2010, čj. 11 A 6/2010 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobkyni **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Policie ČR, Ředitelství cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“) usnesením ze dne 8. 9. 2009, čj. CPR-10120/ČJ-2009-9CPR-V214, zastavila podle § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) řízení o žádosti žalobkyně o vydání nového rozhodnutí, kterým se zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 122 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) z důvodu nesplnění podmínky uplynutí poloviny doby, po kterou

nelze cizinci umožnit vstup na území. Žalobkyně se proti tomuto usnesení odvolala. Žalovaný odvolání žalobkyně v záhlaví cit. rozhodnutím zamítl.

[2] Žalobkyně proto podala žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2009 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozsudku městský soud uvedl, že s přerušením běhu doby zákazu vstupu cizince na území zákon o pobytu cizinců v žádném svém ustanovení nepočítá. Možnost přerušení běhu doby zákazu vstupu cizince na území nevyplývá ani ze změny textu zákona provedené zákonem č. 428/2005 Sb. Správní orgán I. stupně ani žalovaný řádně neodůvodnili, na základě kterého konkrétního ustanovení dospěli k závěru, že doba, po kterou cizinci nebyl umožněn vstup na území, je vázána na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Považoval tak napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Názor žalovaného o neuplynutí poloviny příslušné lhůty tak nemá dle městského soudu oporu v zákoně. Přitom odkázal na dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2009, čj. 8 As 59/2009 - 95, ze dne 30. 7. 2009, čj. 2 As 65/2009 - 69 a ze dne 25. 4. 2008, čj. 4 As 24/2008 - 77).

II.
Stručné shrnutí argumentů uvedených v kasační stížnosti

[3] Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku městského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[4] V hlavní kasační námitce stěžovatel nesouhlasí s právním názorem městského soudu, že z žádného zákonného ustanovení nevyplývá oprávnění policie stanovit počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, resp. stanovit, že běh této lhůty se odvíjí od vykonatelného rozhodnutí. Stěžovatel je naopak přesvědčen, že vycházel z platného a účinného textu zákona o pobytu cizinců ve znění zákona č. 428/2005 Sb. s účinností od 24. 11. 2005. Uvedeným zákonem novelizované znění § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců uvádí, že *dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění*. Svůj názor opírá o důvodovou zprávu k výše uvedené novele zákona o pobytu cizinců, z níž jednoznačně plyne, že lhůta pro omezení vstupu cizince na území počíná běžet teprve okamžikem, kdy je rozhodnutí vykonatelné (skutečně realizovatelné) a cizinec již nedisponuje právním titulem, který by mu umožňoval pobyt na území ČR. Z ohledem na § 119 odst. 5 cit. zákona je přitom zřejmé, že rozhodnutí o správním vyhoštění cizince je vykonatelné až po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Domnívá se proto, že po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany doba, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území, neběží.

[5] Ke skutečnosti, že zákon o pobytu cizinců explicitně neobsahuje stavení běhu lhůty, po niž nelze umožnit cizinci vstup na území, stěžovatel poznamenal, že řada právních norem je upravena právě tímto způsobem s cílem předejít kazuistickému bobtnání právních předpisů. Z důvodové zprávy tak jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce vázat běh této doby na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění.

[6] K tomu dále dodává, že aplikováním názoru městského soudu v praxi by docházelo k popření a odstranění smyslu zákonného institutu vyhoštění; cizinec by tak opakovanými žádostmi o udělení mezinárodní ochrany lehce mohl dosáhnout uplynutí doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území ještě před tím, než by rozhodnutí o vyhoštění bylo vykonatelné. Takový závěr však dle názoru stěžovatele zákonodárce nezamýšlel. Svůj názor dokládá také zrušením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, které rovněž provedla zmiňovaná novela. Zrušené ustanovení cit. zákona upravovalo, že doba řízení o žalobě se do doby platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění nezapočítává, z čehož stěžovatel dovozuje úmysl zákonodárce posunout počátek běhu lhůty zákazu vstupu cizince na území až od vykonatelnosti takového rozhodnutí.

[7] Výklad městského soudu lze chápat jako návod ke zneužívání systému mezinárodní ochrany, jakožto účinného nástroje pro odvracení realizace správního vyhoštění, vedoucí též k suspendování suverénního práva státu na stanovení podmínek pobytu cizinců na svém území. V případě odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění např. z důvodu řízení o udělení mezinárodní ochrany cizinec na území ČR pobývá po dobu tohoto řízení oprávněně a nelze tak v jeho případě mluvit o tom, že mu není umožněno vstoupit na území.

[8] Stěžovatel rovněž namítá, že judikatura, na kterou městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku odkázal, je závazná toliko *inter partes*, neboť nemá povahu precedentu. Kromě toho neobsahuje závazný právní názor kasačního soudu či jednoznačný, nezpochybnitelný a autoritativní výklad zákona, ale pouze pokyny městskému soudu, řádně se vypořádat se všemi okolnostmi případu. Navíc uvedená judikatura vychází z předchozí právní úpravy.

[9] Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.
Stručné shrnutí vyjádření žalobkyně

[10] Také žalobkyně považuje legální interpretaci pojmu „doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území“, použitou v § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, v řízení za klíčovou. Ve svém kvalifikovaně zpracovaném vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 25. 2. 2011 uvedla, že s ohledem na definici doby obsažené v § 118 cit. zákona se nedomnívá, že by § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců jakkoliv spojoval běh doby s vykonatelností rozhodnutí o správním vyhoštění.

[11] Stěžovatel při výkladu splnění podmínky uplynutí poloviny doby argumentuje úmyslem zákonodárce vyjádřeným v důvodové zprávě k novele zákona o pobytu cizinců, tj. na základě subjektivního historického výkladového cíle. Pokud by však zákonodárce měl v úmyslu stanovit vlastnosti běhu lhůty, které přisuzuje tomuto ustanovení stěžovatel, měl by tak učinit explicitně. Neučinil-li tak, nelze to přičítat k tíži adresáta normy, tj. žalobkyně. Pouze zákonodárce je primárně odpovědný za jasnost a hodnotovou ucelenost právních norem, výkon veřejné moci je přitom striktně vázán zákonem [§ 2 odst. 1

správního řádu, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod]. Žalobkyně proto tvrdí, že právní řád neobsahuje zákonné zmocnění správních orgánů k tomu, aby podmínily běh doby ve smyslu § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců vykonatelností rozhodnutí o správním vyhoštění.

[12] Dále žalobkyně odkázala na čl. 31 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (viz sdělení ministerstva zahraničních věcí č. 208/1993 Sb.; dále jen „Úmluva“), jež má aplikační přednost před zákonem (o pobytu cizinců). Vzhledem k tomu, že žalobkyně hned druhý den po svém příjezdu na území ČR požádala o udělení mezinárodní ochrany, má za to, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno v rozporu s čl. 31 Úmluvy.

[13] Tvrzení o účelovosti podání její žádosti dle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců popírá jednak skutečnost, že již záhy po svém příjezdu do ČR podala žádost o udělení mezinárodní ochrany (tj. v roce 2007), a tím na území ČR po dobu řízení o ní pobývá legálně, jednak skutečnost, že ani v době tohoto vyjádření ke kasační stížnosti nebylo i přes zákonnou lhůtu k rozhodnutí (90 dnů) dosud o ní rozhodnuto. K námitce stěžovatele o zneužitelnosti žádostí podle § 122 odst. 5 cit. zákona dodává, že toto ustanovení, navíc obsahující neurčitý právní pojem, je založeno na správním uvážení příslušného orgánu. Tím má rozhodující správní orgán více než účinné nástroje proto, aby hájil zájmy státu na realizaci své migrační politiky.

[14] Pokud jde o argumentaci stěžovatele týkající se závaznosti judikatury zdejšího soudu, žalobkyně uvedla, že český právní řád nezná precedenční závaznost soudních rozhodnutí. Judikaturní činnost jednoho z nejvyšších soudů ČR však představuje jistou obecnou normativní závaznost. Obecná závaznost je dána zájmem na ochraně právní jistoty adresátů právních norem.

[15] Závěrem žalobkyně neakceptuje ani postup, podle kterého by měl být veřejnoprávní vztah mezi cizincem a státem zpětně opravován soudní mocí a nahrazován tak nevyjádřený úmysl zákonodárce. Ze všech těchto důvodů proto navrhuje, aby zdejší soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

IV.
Právní názor Nejvyššího správního soudu

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu a z důvodů v kasační stížnosti uvedených, neshledal přitom vadu rozhodnutí městského soudu, kterou by se musel zabývat i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Předmětem sporu je jediná kasační námitka, a to odkdy počíná běžet „doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území“ [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Podle § 118 odst. 1 věta třetí zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 24. 11. 2005 (znění rozhodné pro nyní posuzovanou věc) dobu, *po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince*. Stěžovatel

tvrdí, že historickým a teleologickým výkladem lze dospět k závěru, že úmysl zákonodárce spočíval v posunutí počátku účinků správního vyhoštění až k samotné vykonatelnosti rozhodnutí, tedy co nejblíže k momentu faktického opuštění území cizincem. Na druhé straně žalobkyně takový výklad považuje za nezákonný, neboť pokud by to skutečně bylo úmyslem zákonodárce, byl by to býval zakotvil výslovně. Neučinil-li tak, nelze z toho zpětně dovozovat jeho vůli, a to ani soudními rozhodnutími.

[19] Z předloženého správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti. Žalobkyně přicestovala do ČR v roce 2007 společně se svým synem a matkou. Z evidenční karty žalobkyně (č. l. 70 spisu NSS) vyplývá, že 24. 10. 2007 bylo se žalobkyní zahájeno řízení o azylu (dnes řízení o udělení mezinárodní ochrany). Správní vyhoštění jí bylo uděleno rozhodnutím ze dne 6. 11. 2007. Správní orgán I. stupně stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, na 2 roky. Současně uvedl, že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Dobu k vycestování stanovil na dobu 30 dnů od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude postavení žadatelky o mezinárodní ochranu. Žádosti o mezinárodní ochranu správní orgán I. stupně vyhověl teprve dne 29. 4. 2011.

[20] Žádostí ze dne 10. 7. 2009 se žalobkyně, jakožto žadatelka o mezinárodní ochranu, domáhala podle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců vydání nového rozhodnutí, kterým se zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Jako důvod uvedla, že důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění již pominuly, neboť je její pobyt na území legalizován na základě víza za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany, a již uplynula polovina doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Správní orgán I. stupně, a následně stěžovatel, však dovodili, že podle § 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců dosud nebylo rozhodnuto o žádosti o mezinárodní ochranu. V důsledku probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany lhůta k vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění žalobkyně tak nepočala ani běžet, natož aby uplynula polovina doby, po niž nelze cizinci umožnit vstup na území. Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 8. 9. 2009 bylo řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí s ohledem na novelu zákona o pobytu cizinců, provedenou zákonem č. 428/2005 Sb., zastaveno. Toto rozhodnutí potvrdil svým rozhodnutím také stěžovatel.

[21] Uplynutí poloviny doby zákazu vstupu cizince na území je jednou ze základních podmínek vyhovění žádosti o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 122 odst. 5 cit. zákona. V dané věci je zásadní pevně stanovit datum, od kterého počíná tato doba běžet, resp. určit, zda má odklad vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění z důvodu probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany vliv na běh lhůty podle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

[22] Otázkou počátku a běhu lhůty, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, se v době rozhodování této věci zabýval rozšířený senát zdejšího soudu ve věci vedené pod sp. zn. 1 As 106/2010. S ohledem na tuto skutečnost předseda senátu přerušil řízení o této kasační stížnosti usnesením ze dne 9. 6. 2011, čj. 1 As 54/2011 - 64. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu jakožto garanta jednotnosti a zákonnosti rozhodování ve správním soudnictví (§ 12 odst. 1 s. ř. s.) rozhodl o této otázce usnesením ze dne 24. 1. 2012, čj. 1 As 106/2010 - 83. V návaznosti na to vydal dne 31. 1. 2012 předseda senátu usnesení, podle něhož se v řízení o této kasační stížnosti pokračuje.

[23] První senát Nejvyššího správního soudu, vázaný právním názorem vysloveným v cit. usnesení rozšířeného senátu, k věci uvádí následující. Zákonem č. 428/2005 Sb. došlo k novele zákona o pobytu cizinců s účinností od 24. 11. 2005. Znění § 118 odst. 1 věty třetí nově stanovilo, že [d]*obu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince*.

[24] Rozšířený senát zdejšího soudu v cit. usnesení vyslovil závěr, že na rozdíl od předchozí právní úpravy, kdy byl počátek této doby fixován ke dni platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, zamýšlel zákonodárce „*předmětnou novelou umožnit správnímu orgánu, tedy policii, aby nejen celkovou délku doby zákazu pobytu na území, ale i počátek této doby stanovila vždy s ohledem na okolnosti dané věci v každém rozhodnutí o správním vyhoštění*“ (srov. bod 28 cit. usnesení). Je tedy na správním orgánu, aby ve výrokové části rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil počátek i délku této doby, nejdříve však až dnem právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Důvodem přiznání tohoto oprávnění policii byla patrně snaha o účinné předcházení případům, kdy i přes platné rozhodnutí o vyhoštění cizince nebylo možné z důvodu existence dalších zákonem předvídaných právních skutečností toto rozhodnutí vykonat (např. přiznání odkladného účinku odvolání, příp. žalobě proti rozhodnutí o vyhoštění, či z důvodu probíhajícího řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany).

[25] Zákon o pobytu cizinců však s nástupem těchto skutečností spojuje pouze odklad vykonatelnosti, nikoliv všech právních účinků rozhodnutí o správním vyhoštění. To znamená, že rozhodnutí je i přes přiznanou odloženou vykonatelnost platné a, nabylo-li již právní moci, také účinné (např. tím způsobem, že je cizinec zaveden do evidence nežádoucích osob). Jak také žalobkyně správně uvedla v žalobě, od momentu vydání rozhodnutí o správním vyhoštění považuje stát příslušného cizince nebo cizinku za osobu, jejíž pobyt je na jeho území nadále nežádoucí. Uvedené je zcela v souladu se zásadou suverenity státu, kdy příslušné státní orgány mohou navíc takové osobě dále zakázat vstup na území tohoto státu, a to po dobu stanovenou zákonem. Tuto dobu, k jejíž určení byla zavedením zmiňované novely zákona oprávněna policie, terminologie zákona o pobytu cizinců nazývá právě „dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území“.

[26] „*Nevyužil-li však správní orgán této své pravomoci a stanovil, tak jako v nyní posuzované věci, pouze celkovou dobu zákazu vstupu na území, aniž by jakkoli určil počátek této doby, nelze než vycházet z toho, že tato doba se počítá, tak jako nastávají i ostatní právní účinky rozhodnutí o správním vyhoštění, u nichž zákon nebo rozhodnutí samotné nestanoví jinak, již od dne právní moci tohoto rozhodnutí*“ (bod 30. usnesení rozšířeného senátu). V tomto případě nemá na výše uvedený závěr vliv ani skutečnost, že došlo, ať už z jakéhokoliv důvodu, k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

[27] Zdejší soud si je sice vědom, že stěžovatelova argumentace spočívá právě v tom, že své právo využil, a to tak, že stanovil tuto dobu shodně s dobou vykonatelnosti. Jak však vyplývá z argumentace uvedené v bodu [25] výše, „*bez výslovné právní úpravy nebylo možné k tíži vyhošťovaného cizince dovozovat, že by počátek doby zákazu vstupu vyhošťovaného cizince na území měl být ve všech případech odvozován až od okamžiku, kdy se rozhodnutí o vyhoštění cizince stalo vykonatelným,* a že by se do této doby nezapočítávalo

období, kdy byla odložena vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění.“ (viz bod 25. cit. usnesení rozšířeného senátu NSS, zvýraznění doplněno). Takový závěr totiž neměl oporu v zákoně.

[28] V nyní posuzované věci tak lze učinit závěr, že ve vztahu ke znění zákona o pobytu cizinců účinnému v době od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011 nebylo možné bez dalšího stanovit zákaz vstupu cizinci na území ČR až ode dne vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Docházelo by tak k nezákonnému stavení, tj. prodlužování, doby zákazu vstupu cizince na území, aniž by k tomu byl v předmětné době zákonný podklad. Takový výklad není možný ani na základě práva Evropské unie, které bylo do zákona o pobytu cizinců implementováno. Zákonodárce měl proto řadu možností, jak svou vůli v souvislosti s touto otázkou v novele upravit. Jistě mohl třeba stanovit, že období, kdy je odložena vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, se do uvedené doby nezapočítává, nicméně tak v právní úpravě aplikovatelné na nyní posuzovanou věc neučinil. Doba, po kterou není rozhodnutí vykonatelné, nemá proto vliv na dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území.

[29] Uvedené závěry plně dopadají i na případ žalobkyně. Žádostí ze dne 10. 7. 2009 se žalobkyně, jakožto žadatelka o mezinárodní ochranu, domáhala podle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců vydání nového rozhodnutí, kterým se zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle § 122 odst. 5 písm. a) cit. zákona *může* [policie] *na žádost cizince vydat nové rozhodnutí, kterým zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže pominuly důvody jeho vydání a uplynula polovina doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území*. Vydání uvedeného rozhodnutí tedy spočívá na třech kumulativních podmínkách, a to jednak, že cizinec o vydání tohoto rozhodnutí požádá, dále na skutečnosti, že již pominul důvod, pro který by vyhoštěn, a konečně, musí uběhnout alespoň polovina doby zákazu vstupu cizince na území, určené v rozhodnutí o vyhoštění.

[30] Žalobkyně byla přesvědčena, že tyto podmínky splňuje. Správní vyhoštění jí bylo uděleno 6. 11. 2007; v tento den nabylo rozhodnutí právní moci. Pokud v uvedené době neexistovalo ustanovení zákona o pobytu cizinců, které by připouštělo stavení doby zákazu vstupu cizince na území, bylo nutné za počátek uvedené doby považovat tento den. Lhůta dle § 118 odst. 1 tak uplynula dnem 6. 11. 2009. Nelegálnost pobytu, pro který bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění, byla v té době zhojena statutem žalobkyně jakožto žadatelky o mezinárodní ochranu (titulem k oprávněnému pobytu na území ČR je zde vízum za účelem řízení o udělení mezinárodních ochrany). Z výše uvedeného tedy jasně vyplývá, že v době podání žádosti žalobkyně podle § 122 odst. 5 cit. zákona uplynula již více než polovina doby, po kterou nebylo možné povolit vstup žalobkyně na území ČR. Jiný závěr by neměl v oporu v tehdy platném zákoně.

[31] Nevyhověl-li stěžovatel žádosti žalobkyně právě z důvodu, že se domníval, že uvedená doba ani nepočala běžet, zatížil své rozhodnutí vadou, která způsobila jeho nezákonnost. Městský soud tak postupoval správně, pokud jeho rozhodnutí zrušil.

[32] Pokud jde o námitku stěžovatele, že výklad podaný v napadeném rozsudku vede ke zneužívání systému mezinárodní ochrany, je nutno především podotknout, že ani správní orgán ani soud nemá pravomoc nahrazovat nedostatky právní úpravy svými

rozhodnutími nebo úvahami *de lege ferenda*. Jak správní orgán, tak soud jsou při svém rozhodování vázáni zákonem. V této souvislosti lze proto jednoznačně přisvědčit argumentaci žalobkyně, ve které zdůrazňuje zásadu legality.

[33] Zdejší soud nesouhlasí ani s tvrzením stěžovatele, že judikatura citovaná v napadeném rozsudku městským soudem, je pro věc irelevantní, neboť Nejvyšší správní soud v těchto případech rušil rozhodnutí krajských soudů a nerozhodl tak o otázkách, které krajským soudům vytýkal, meritorně. Ve všech případech zdejší soud zavázal krajské soudy, aby se v dalším řízení podrobně zabývaly otázkou běhu doby zákazu vstupu na území, s tím, že vyslovil jasný závěr o výkladu zákona o pobytu cizinců. Použil-li městský soud v nyní posuzované věci tyto závěry kasačního soudu, zcela jistě tím projevil, že i v tomto případě je potřeba postupovat stejně. Tato námitka stěžovatele je nedůvodná.

V.
Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky uplatněné v kasační stížnosti důvodné. Městský soud své závěry zcela přezkoumatelně, dostatečně jasně a v přiměřeném rozsahu odůvodnil; skutečnosti, které byly podkladem pro rozhodnutí, mají oporu ve spisu. Z tohoto důvodu nezbylo, než kasační stížnost zamítnout podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[35] Žalovaný coby stěžovatel nedosáhl v řízení procesního úspěchu, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně byla ve věci úspěšná, ze soudního spisu však nevyplývá, že by jí nějaké náklady v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly. Z tohoto důvodu jí kasační soud žádné náklady řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2012

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu